

amençar amb interrompre l'actuació, encara que l'oratge va permetre portar a terme les intervencions de Vilafamés i Vilanova d'Alcolea. Després d'aquesta, el presentador es va veure obligat a anunciar la suspensió quan només faltaven

dos bandes. Les Unions i Agrupacions Musicals van rebre detalls després de l'actuació. Els alcaldes imposaven les corbates commemoratives en els estandards de les seues bandes respectives, i diverses autoritats de la Federació, junt amb

el vice-president de la Diputació, Martínez, les regines de les festes i l'alcalde d'Atzeneta van lliurar insígnies i plaques als directors i presidents de les bandes participants. Al mateix temps, es van entregar unes plaques d'homenatge als músics més veterans i els més joves de la Trobada. Com a aspecte positiu destaquem l'augment de participants respecte als anys anteriors, i la bona organització de l'esdeveniment. La jornada va finalitzar amb un dinar multitu-

dinari per a músics i autoritats, i un acoïadament fins la propera edició. Per la nostra part destaquem la importància d'este tipus d'esdeveniments com la Trobada, ja que contribueix al desenvolupament de les bones relacions entre bandes, estimulen la cooperació entre pobles i arrelen la tradició que existeix en la província amb les bandes de música.

M^o Josep Albella

OPINIÓ

¿CÓMO ES POSIBLE?

Cómo es posible que esa protuberancia extendida en su magnitud sea capaz alargando sus dedos, de saludar al amigo, acariciar la piel provocando un placer extático, darte de comer a ti o a los tuyos y rozar con suavidad el fruto uterino de la descendencia. Esa mano que abraza la espalda del ser querido e incluso limpia tus miserias, saca a pasear al niño y al anciano, o bien asiste al ciego para cruzar la calle. Cómo es posible que en un brazo traidor, ese extremo se convierta en un arma tan mortífera, que tras aliviar tu prurito sea capaz de

provocar un grito de terror al asesinar a un ser humano, convirtiendo el bien en mal, una mano asesina en un brazo criminal, una mano irracional que mata al hermano, en una España excepcional.

Tal vez, uno de los hombres que más envidié sanamente en estos últimos años fuese D. Francisco Tomás y Valiente, un insigne valenciano que lucha por defender los más altos valores del ser humano y de la sociedad, preocupado constantemente por la solidaridad, la igualdad, la fraternidad y la convivencia entre todos los españoles, juez

imparcial, catedrático de Historia del Derecho de la Universidad Autónoma de Madrid, pero enraizado fuertemente en nuestra tierra valenciana, un demócrata insuperable y un defensor de las libertades; por todo esto y por

mucho más, he querido aprovechar este número de nuestro Diario para testimoniar con unas pocas palabras mi afecto y mi pésame.

Les Coves de Vinromà
a 16 de febrero de 1996.

EL SERRO

